

Kunst

V.l.n.r. Soo Cho piano, Javier Girotto saxofoon, Sven Happel bas, Jasper Van Hulten drums.

Cho omhelst de smart met sober spel

Recensie

★★★★

SOO CHO JASS UNITED

Bimhuis, Amsterdam, 30/5
soocho.nl

In een rode, mouwloze, flikkerende jurk komt ze op, haar hoge hakken zeker een centimeter of negen. Krijgen we hier de glitter en glamour van een pianodiva te horen? Niets daarvan. Wat Soo Cho als eerste doet als ze op de pianokruk zit: uit die elegante stapers. Haar gezicht staat strak, een glimlach is ver weg. Het opzichtige uiterlijk misleidt: we gaan zoeken naar de ernst. De onderwerpen zijn zwaar en de melancholie druipt van de muziek.

Eén donkere noot speelt bassist Sven Happel tijdens het stuk *Last Mile*. Herhalend, zelfde tempo, als tergend

langzame voetstappen van een terdoodveroordeelde richting de galg. Een bezwerende fluitintro zwengelt het dramatische tafereel aan. Cho omhelst alle smart door het treurspel met een aanzwengelend, herhalend pianomotief te intensiveren.

Al twaalf jaar woont de Zuid-Koreaanse in Nederland. Ze heeft moeten vechten om haar brood te kunnen verdienen als vrouwelijke pianist in de jazz-wereld. Onlangs bracht ze haar derde plaat uit, *Pandora*, met haar nieuwe kwartet Soo Cho Jass United. Een mooi, verzorgd album, waarin ze nog meer een eigen stem heeft gevonden.

Dat sobere en meeslepende heeft altijd in haar spel gezeten en klinkt nu gestileerder dan voorheen. Cho's spel leunt op een beheerste, sierlijke techniek, zonder onnodige virtuositeit. Haar articulatie is glashelder en warm tegelijk. De speldynamiek neigt soms

Krijgen we hier de glitter en glamour van een pianodiva te horen?

naar monotoon, maar de pianiste kan leunen op enerverende composities. Hierin speelt ze met maatsoorten en oneven ritmes die drummer Jasper van Hulten smaakvol aanpakt. Boven-

dien varieert ze met structuren. Soms lange patronen van enkele akkoorden, vervolgens creatief solerend in dramatisch geconstrueerde climaxen.

Hierin heeft Cho aan de Italiaanse blazer Javier Girotto een goede. De sopraansaxofonist is een een prachtverteller. Elke noot in zijn lange verhalen is een wezenlijke. Zijn onbevangenheid en ingespannen benadering van de stukken vormen de hoogtepunten van het concert. Fraai is zijn interactie met de klankkast van de vleugel. Op felle sopraanschreeuwen volgen lange, golvende resonanties van de pianosnaren.

Hoe toepasselijk is het laatste stuk. André Hazes kon jammeren als geen ander, met altijd een vleugje hoop en relativisering in de verte. Cho's interpretatie van *Zij gelooft in mij* (origineel Steve Gibb) bevat een gelijke dramatiek.

Tim Sprangers